

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **V. T. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-21389-41/ZR-2022 ze dne 29. 2. 2024,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- Žalobce je povinen ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, a to v kolcích na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3539000824.

Odůvodnění:

- Žalovaný zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Zároveň žalobci stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky.
- Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Bez přiznání odkladného účinku by podle žalobce měl případný úspěch žaloby ryze formální význam. Vycestováním z České republiky by mu vznikla neúměrná újma, kterou spatřoval v zásahu do svého soukromého a rodinného života, ale rovněž i do života jeho manželky a jejich nezletilých dětí (5 a 12 let), kteří v České republice mají platná povolení k pobytu. Vycestováním by došlo k jejich odloučení, což zcela jistě není v zájmu jeho dětí, pro které je důležité, aby mohly žít v kompletní rodině. Žalobce byl s dětmi v kontaktu i po dobu výkonu svého trestu. Starší syn zde dochází do školy, mladší dcera by měla do školy nastoupit v září. Zejména v případě staršího syna není možné, aby na delší dobu odcestoval do Vietnamu. V České republice žalobce žije již od roku 2006,

přičemž si zde za tu dobu vytvořil silné vazby. Důvod pro přiznání odkladného účinku žalobce shledával i v zájmu na své osobní účasti v řízení před soudem a rovněž zájmu být v kontaktu se svým právním zástupcem.

3. Žalovaný s přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasil. Vycestování žalobce určitým způsobem zasáhne do života jeho rodiny. Nicméně jeho rodinná situace není natolik specifická, aby bylo nutné žalobě přiznat odkladný účinek. Žádný z rodinných příslušníků žalobce na něm není pobytové závislý. Žalobce byl po více než čtyři a půl roku ve výkonu trestu, manželka se tedy o výchovu a výživu nezletilých dětí po tu dobu starala sama. Žalobci nebyl vysloven zákaz dalšího pobytu v České republice do budoucna. Případné vyhovění návrhu by podle žalovaného bylo v rozporu s veřejným zájmem, konkrétně se zachováním pořádku a bezpečnosti, neboť žalobce byl odsouzen za závažnou drogovou trestnou činnost. Žalobce je v řízení před soudem zastoupen advokátem, může se s ním spojit prostřednictvím komunikačních prostředků. Rovněž i účast žalobce na jednání lze zajistit videokonferenčně.

Posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku

4. Soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) stanoví v § 73 odst. 2 dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Je na žalobci, aby tvrdil a osvědčil naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něho znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Závisí na žalobci, zda specifikuje, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložil. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaný (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS).
6. Žaloba zásadně nemá odkladný účinek, což platí i pro případy, kdy v řízení nemůže vzniknout újma jiným osobám (např. tam, kde žádné jiné osoby v řízení nevystupují). Hrozící újma proto nesmí být vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žalobci vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58 ze dne 1. 7. 2015, č. 3270/2015 Sb. NSS).
7. Žalobce neosvědčil, že mu výkon napadeného rozhodnutí či jiné jeho následky způsobí vážné obtíže či významné poruchy v životě, pro které je třeba přiznat žalobě odkladný účinek.
8. V rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 ze dne 27. 10. 2021, č. 4281/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že *stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“*. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území České republiky po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k

provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. *Stanovení lhůty k opuštění území státu* tak podle Nejvyššího správního soudu *není přímým zásahem do práv* rodiče a jeho dětí spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území České republiky. Z takového rozhodnutí lze „pouze“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území České republiky pobývat nelegálně.

9. Soud si je vědom toho, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu se týkaly stanovení lhůty podle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ten je však formulován prakticky stejně jako v nynější věci uplatněný § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Proto se na nynější věc mohou bez dalšího uplatnit. Bylo by jistě možné uvažovat o tom, že přímost (nezprostředkovanost) uložené povinnosti k vycestování a přímost (nezprostředkovanost) souvisejícího zásahu i související donucení k vycestování jsou jinou kategorií, než nevyhnutelnost (definitivnost) takové povinnosti. Na první pohled by se totiž jevílo, že jde o *nucené* vycestování stanovením *přímé* povinnosti jak ve výroku rozhodnutí, tak v zákoně, kterému je však možné se vyhnout získáním nějakého pobytového oprávnění. Povaha této povinnosti opustit území státu se nijak nezmění tím, že žalobce o jiné pobytové oprávnění nepožádá či jej nezíská.
10. Soud si je také vědom jisté neintuitivnosti tohoto posouzení, neboť žalobce obdržel rozhodnutí s výrokem, který by podle obvyklého významu použitých slov měl zcela opačný význam, než který mu přičítají správní soudy. Nicméně Nejvyšší správní soud jasně shledal, že o přímý zásah a nucené vycestování nejde. Tento právní náhled potvrdil i v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2022-27 ze dne 8. 10. 2022. Možnost aplikace tohoto právního názoru na rozhodnutí o *předběžné úpravě poměrů* pak Nejvyšší správní soud nikde nevyloučil. Zároveň byl zdejší soud upomínán, aby judikaturu Nejvyššího správního soudu následoval (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 12/2023-67 ze dne 8. 3. 2023, odst. 64).
11. Krajský soud v Plzni proto opakovaně vyšel z těchto závěrů, od kterých v poměrech souzeného případu nemá důležitý důvod se odchýlovat. Jejich pohledem nehrozí žalobci žádná přímá újma způsobená právními následky napadeného rozhodnutí.
12. Podle výroků napadeného rozhodnutí žalobce není navrácen do Vietnamu, ale pouze mu byla uložena povinnost opustit území České republiky. Je tedy na žalobci, zda si pobyt na území České republiky zařídí jiným způsobem, popřípadě kam vycestuje (srov. obdobné závěry rozsudku NSS č. j. 3 Azs 235/2022-27 ze dne 18. 11. 2022). Tím není vyloučeno, že vycestování žalobce lze dočasně zabránit vhodně navrženým rozhodnutím o předběžném opatření, a to zejména za situace, kdy by žalobce tvrdil a osvědčil, že nemůže svůj pobyt na území České republiky upravit jinak. Pak by ovšem bylo ještě namístě osvědčit, že žalobci nezbývá nic jiného než vycestování do Vietnamu.

Závěr

13. Žalobce neosvědčil, že mu ve světle závěrů rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 může vzniknout nebagatelní újma. Proto soud odkladný účinek žalobě nepřiznal.
14. Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví činí 1 000 Kč (položka 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla návrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (srov. usnesení NSS č. j. 1 As 27/2012-32 ze dne 29. 2. 2012, č. j. 8 Azs 211/2022-46 ze dne 24. 11. 2022).

15. Proto soud uložil žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Podle § 4 odst. 1 písm. h) *per analogiam* zákona o soudních poplatcích je žalobce povinen zaplatit poplatek ve stanovené lhůtě kolkovou známkou na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3539000824.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 2, 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 24. dubna 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce